

ГЛАВА 1,

*у якій ледь жевріє черговий світанок, хтось сумує
та занадто багато балакає, а хтось уперто
сподівається на краще*

Ранок шкрібся в шибку із завзятістю оскаженілої дикої кішки. Його кігтики несамовито шматували сутінки, дерли ніч на сирі клуби туману, а ті, спалахнувши всім розмаїттям сірого, одразу ж танули, не залишивши темній гості жодного шансу зацарювати на своєму срібному троні.

Я розплющила очі і, силоміць висмикнувши себе з теплої м'якої пітьми, тяжко зітхнула. Я таки нічне створіння, і ранок ніколи не ошчасливить мене, попри всі його намагання. А він намагався. Вимальовував у високому, ще по-літньому безпечному небі ніжно-рожеві візерунки, торкався своїми тонкими чіпкими пальцями пальмового листа на подвір'ї і легенько заколихував його в такт мого напівсну. На віконному склі пульсували важкі, налиті прозорою вологою росяні краплі, які там поспіхом забув ранковий туман. З моря до селища тягнуло вологим солонкуватим бризом, у якому чудернацьки переплелись — не розплутаєш — запах чужого сонця й найсвіжішої риби, яку сріблястою купкою скинули рибалки в дальньому кутку причалу наприкінці

набережної. Хоча хіба це набережна? Така собі вузька стежка вздовж моря, приголомшливо безлюдна в цей ранковий час.

Шоста ранку. Всі, окрім рибалок, ще додивляються сні. Десяті чи навіть двадцять п'яті. Сумартин — невеличке рибацьке поселення. Хоч воно віднедавна й здобуло статус одного з найпрестижніших курортів Хорватії, та щодо розваг нічого не змінилося: сон, як і сто років тому, тут досі головний атракціон. Ну, ще море, сосни, хвойне повітря, тягуче від розпеченого середземноморського сонця, і величезні несмачні креветки чи морські раки. Їх тут називають «скампія». Це щось середнє між відпрацьованою покришкою та велетенським ослизлим скатом, що мирно чимчикує кам'янистим дном древнього океану. На смак, до речі, таке саме.

Скампію подають у масному соусі на пласких, немов бриль, й обов'язково білих тарілках. Ну і, нарешті, головне, те, задля чого сюди з'їжджаються туристи з усього світу, — чисте й холоднуче до судом в усіх восьмистах п'ятдесяти м'язах Адріатичне море. Ось лише вайфаю тут немає. А точніше, немає на другому поверсі тієї двоповерхової вілли, яку ми з Алексом тимчасово орендуємо. Тобто орендую, звісно, я, а Алекс катається за мною «причепом», забарвлюючи моє життя нескінченними лайфхаками, блогами й занадто дорослими як на десятирічного хлопця розмовами. Алекс — мій син, і без нього я нікуди.

Я ще раз позіхнула і, змирившись із черговим світанком, взула поліуретанові пляжні шльопакки й попленталась на перший поверх заварювати собі каву й ловити вайфай.

Мій ранок, хай о котрій він настає, починається завжди однаково — з інтернету. А що вдієш? Цивілізація —

це не тільки прогрес, а й можливість легкої та безболісної деградації, у яку я залюбки занурююсь щоранку, немов свиня в багнюку. Соцмережі — один із видів деградації. Здавалося б, навіщо мені сотні віртуальних френдів, якщо життя не залишило жодного справжнього? Хоча ні. Десь там, за Адриатичним морем і трьома кордонами, на мене чекає Марина — моя подруга та хрещена фея Алекса. І це гріє, немов усередині мене працює маленький електричний підігрівач для чашки з кавою. Не дуже пече, однак і не дає серцю остаточно закрижаніти.

Я попленталась за високу примхливо викручену барну стійку з ідеально рівною та гладкою стільницею і, всипавши в дозатор кави з гіркою, рішуче встромила його в кавомашину. Без кави мій ранок — тортури, до того ж не так для мене, як для тих, кому не пощастило втрапити мені під руку в цей небезпечний час. Я — сова. Цим глибоко в душі пишаюсь, хоча це іноді ускладнює мені життя. І не тільки мені, а й моєму оточенню, зокрема Алексу.

Гиденько зашипівши, кавомашина набундючилась та, сердито сплюнувши в чашечку дві бурі краплі, підступно стихла, вочевидь, для того, щоб ніщо їй не заважало насолоджуватись справленим ефектом. Я рішуче прокрутила ручку дозатора і смикнула його на себе.

«Пффф!» Апарат глумливо пирхнув у мій бік і миттю викинув зі своїх нутрощів грудку гарячого, як Сахара, кавового піску.

«Ах ти ж! Давно пора тебе замінити! На новий, ергономічно-економний, як модно казати, в усіх аспектах позитивний апарат».

Змахнувши зі столу кавові крихти, я кинула брудну ганчірку в раковину й люто зиркнула на кавомашину.

Та відповіла мені гордим, сповненим істинної острівної гідності мовчанням. І що тепер робити? Надворі шоста ранку, і шансів відшукати в цей скрутний час хоч ковток бадьорливого кофеїну — хрін цілих і хрін десятих.

Сумартин, як я вже казала, — тихе село, і зрання тут прокидаються лише рибалки, щоб поповнити запаси місцевого рибного риночку найсвіжішими морськими мешканцями. Срібляста камбала, тугий товстенький тунець, дорада, марлін... Що й казати, Сумартин — рибний рай для любителів морських делікатесів. Перші рибалки давно в морі. Вони виходять ще затемна. Сонячний диск ледь встигає випнутись з-за пухкого покривала небокраю, а рибалки вже й тут: вкидають пропахлі тванню і сіллю трали в невеличкі шхуни, рясно-густо «припарковані» із західного нетуристичного краю села, та виходять у море.

У Сумартині два причали. На одному зібрані з усього світу красиві лискучі яхти з різнобарвними смужками на свіжопофарбованих бортах, які пахнуть модними парфумами й теплом; безтурботні туристи й манесенькі, на два-три столики, ресторанчики, де подають холодне пиво у величезних кухлях та розварену рожеву скампію в густій в'язкій оливковій олії, щедро здобреній середземноморськими спеціями.

Другий причал пахне зовсім по-іншому: потом, сіллю, роздертими й ретельно залатаними снастями, морем-морем, тухлою рибою та радістю від вдалого вилову. Тільки сьогодні кльову не буде: повний місяць, і риба пішла на глибину. Тож крикливі й метушливі туристи в прольоті. Ну хіба що комусь вдасться вихопити із самого рання на рибниці маленьку нікчемну дораду чи безглузлого несмачного марліна.

Днів за три-чотири, коли ніч відгризе від місяця добрячий шматок і море знову розщедриться на свої дари, прилавки рибного базарчика вгинатимуться від морських смаколиків. А поки... Поки так.

Надягнувши легеньку майку-розлітайку, джинси (зранку в Сумартині свіженько) та кинувши за плечі свій незмінний, колись привезений аж із самого Єгипту, рюкзачок, я тихенько, щоб не розбудити сина, зачинила за собою двері й рішуче пірнула в бадьорий, трішечки похмурий від морського серпанку ранок.

На вулиці тихо й прохолодно, і тому запах сумартинської хвої, до якого я встигла звикнути за останній місяць, з розмаху б'є мене в носа і на кілька секунд застигає в носових пазухах, очікуючи моєї реакції.

Так вправний кікбоксер валить у нокаут противника, який, спіймавши гаву, пропустив удар. Я щасливо всміхаюсь. Ну, привіт, мій любий острове. Сьогодні ми з тобою попрощаємось, бо моя відпустка, на жаль, не вічна, але обіцяю повернутись до тебе наступного року в тому самому складі: я і Алекс. Думки про можливе поповнення я гнала від себе, як добрий ладан жене чорта. Люто. Рішуче. Безкомпромісно. І справді, навіщо мені чоловік, якщо в мене є я і мій Алекс, і разом нам добре? На той час я навіть не уявляла, як хтось зможе вписатися в нашу маленьку, однак самодостатню компанію.

Я тихенько полопотіла своєю вулицею та завершила за рік кам'яного паркана домоволодіння Dr. Stancic. Усі вулиці в Сумартині щільно затиснуті в обійми піщаних цеглин. Стіни тут, як і в будь-якому іншому місці на межі гір та моря, будують із піску й черепашнику. Саме тому рибальське село нагадує мені маленьку фортецю. Ідучи по краватки й молоко до невеличкої продуктової

крамниці на набережній, я уявляю, що час відмотали на кілька століть назад, і я — «прекрасна дама» із середньовічних балад. Проте прекрасній дамі не личить роз'їжджати світом, як прибуді. Особливо — із сумнівною метою легалізації чужих грошей та мрій. А личить очікувати на прекрасного принца — або хоч на якогось принца, або хоч на поганенького лицаря, якщо принци скінчилися, — і нічого не робити. Останнє — то дуже важливо, бо, переробивши всю роботу, раптово можна дійти невтішного висновку, що принц — то ти. Або, у крайньому разі, — лицар. Чи його кінь.

На хвилинку я зупиняюсь та кручу головою. На вулиці безлюдно, і казочка про середньовіччя дедалі об'ємніше проступає крізь реальність. Тиха, не потрощена часом і морем бруківка затишно шурхає під подошвами моїх сандалів. Набрякле за ніч смарагдове листя мандаринових дерев та лаврів сочить росу, яка сиплеться донизу, немов діамантова крупа, та вкриває землю осяйним покривалом. До мене долітає приглушене бовкання церковних дзвонів. Місцевий піп — на диво, активна й відповідальна особа і свої службові обов'язки виконує сумлінно, а головне — часто: кожную нову годину Сумартин зустрічає мелодичним співом старої залізяки. І кожна нова година відкидає мене років на триста назад — у той час, коли світ був простішим, почуття — яскравішими, а всі негаразди зникали від помаху шаблюки чи в багатті святої інквізиції. Напевне, романтична була епоха... Я простягаю руку й торкаюсь кінчиками пальців до пористої, вологої від близькості ранку шкірки маленького тугого мандаринчика. Безперечно, це середньовічний мандарин. І ось ці гранати, які стомлено звисили з паркану свої стиглі